

[Inger Stilling Pedersen]

Det er jo et meget alvorligt emne, vi beskæftiger os med. Det er noget, som kan ramme os selv og vore nærmeste, og vi kender nok alle sammen nogle, der har problemerne inde på livet. Og vi ved også, at reaktionerne over for dem ofte er, at man synes, at der ikke gøres noget fra samfundets side, fra myndighedernes side. Og hvis der ikke gøres noget, kan resultatet blive anarki på dette område – sådan forstået, at folk vil lave deres huse om til fæstninger, man vil gå bevæbnet, man vil gå i usikkerhed og utryghed.

Derfor er det vores politiske opgave at sørge for, at man kan færdes så trygt som muligt både på gaden og i sit eget hjem, eller hvor man er.

Kriminalitet er jo nok umulig at udrydde. Alligevel må vi ikke give op, men spørge: Jamen hvordan kan vi gøre noget for, at der bliver så lidt kriminalitet som overhovedet muligt?

Jeg tror, det er vigtigt, at vi dér tager fat i forholdene omkring familien, navnlig når det drejer sig om de helt unge. Her er det vigtigt at forebygge. Det er det hele tiden, men det er vigtigt, at de unge ikke bliver kriminelle. Og hvis de på en eller anden måde kommer ud i det, må de så hurtigst muligt bringes væk fra det. Det nytter ikke noget, at der breder sig en fornemmelse af, at hvis man er under 15, sker der ikke noget, og er man mellem 15 og 18, får man bare en formaning.

Det er vigtigt, at de unge forstår, at den slags handlinger har nogle konsekvenser og ikke tolereres. Spørgsmålet er bare, hvad vi så skal gøre ved dem – for der er jo ingen, der ønsker, at disse unge skal i fængsel.

Vi har fremført, at man kunne sætte nogle sanktioner ind, som kommunerne kunne administrere, men det kræver altså, at disse ting så også følges op fra kommunal side, således at der findes det nødvendige antal pladser at anbringe børnene og de unge på, hvor alternativet – det gælder navnlig for unge over 15 år – ville være fængsel.

Jeg kan næsten ikke finde nogen undskyldning for at sætte så unge mennesker i et fængsel, hvor de måske kan lære alt det, de ikke kan i forvejen, så det bliver endnu værre.

Det er derfor, vi mener, at vi skal opfordre amter og kommuner til at være vågne og til på det sociale område at sørge for, at der hurtigt kan sættes ind, når en ung er på vej ud i kriminalitet. Det opdages måske rent tilfældigt af

forældrene, af lærere i skolen eller måske af ungdomsledere i klubben, eller hvor det er. Så skal man ikke bare ignorere det, men virkelig tage fat på det som et alvorligt problem. Det må være det, man kalder næstekærlighed.

Blødsødenheden kommer frem, når man bare lader stå til år efter år, indtil den unge er blevet så kriminel, at der faktisk, siger man, ikke er noget at gøre og man har givet op over for den unge.

Noget af det, som vi i Kristeligt Folkeparti lægger umådelig vægt på, er, at vi får styrket familierne, giver forældre og børn bedre mulighed for at være sammen og sørger for at få de helt unge væk fra den kriminelle løbebane så hurtigt som muligt, dvs. får dem til at forstå, at handlinger altid har nogle konsekvenser.

Det er også vigtigt, at vi ser på indbruddene i de private hjem. I toget, eller når man på anden vis er ude at rejse, kan man komme til at sidde over for en ængstelig ældre dame, der overhovedet ikke har ro på sig, fordi hun ikke ved, hvad der nu vil ske, medens hun ikke er hjemme. Eller man kan komme hjem til et hus, der er raseret, som der stod i et brev, jeg fik fra et ægtepar. Jeg kunne nævne masser af eksempler på, at folk har fået kriminaliteten ind på livet, hvor det ikke bare er en avisoverskrift, men en realitet, at man vågner op om natten ved, at der er ubudne gæster, osv. osv. Det er ikke bare det, at man tager andres ting – det kan i sig selv være slemt nok – men det, at de faktisk ødelægger livet og tilværelsen for nogle mennesker. Derfor bør man se langt alvorligere på den slags ting, end man måske hidtil har gjort.

En anden ting er: Hvordan er så politiets muligheder for at opklare indbrud eller for, hvis man har opklaret dem, at sætte nogle sanktioner ind? Mange er blevet stødt, når de har ringet til politiet og har fået at vide, at nu kommer man så hurtigt, som man kan, men så optager man bare en rapport, og så kan man ellers ikke gøre ret meget mere, for det har man ikke ressourcer til. Det virker ikke rart på det menneske, der lige står i situationen.

Det kan også godt være, at man fanger tyven, men så sker der måske ikke ret meget mere, fordi der heller ikke er ressourcer til en større efterforskning af tingene. Og skulle man endelig nå frem til at dømme, er der ikke plads til at komme ind og afsone dommen. Det kan jo også dreje sig om alvorligere ting. Når man i avisen